

অসম সাহিত্য সভা
কবি-সম্মিলনৰ সভাপতিৰ ভাষণ

শ্ৰীহৰি বৰকাকতি

অষ্টচত্বাবিংশ সম্মিলন, তিনিচুকীয়া
৯ মে', ১৯৮১

অসম সাহিত্য সভাৰ তিনিচুকীয়া অধিবেশনৰ শ্ৰদ্ধাস্পদ সভাপতি
ডাঙৰীয়া আৰু অসম তথা উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ সাহিত্যানুবাগী ৰাইজ আৰু
আৰু অসম সাহিত্য সভাৰ অভ্যৰ্থনা সমিতিৰ কৰ্মকৰ্তা সকল—

জয় জয়তে এই অধিবেশনৰ কবি সন্মিলনীৰ সভাপতি পদৰ দায়িত্বৰ
গুৰুভাৰ পালন কৰিবৰ বাবে অসম সাহিত্য সভাৰ কৰ্মকৰ্তা সকলে
মোৰ দৰে যোগ্যতাৰ অনধিকাৰী এজনক নিৰ্বাচিত কৰি যি সন্মানিত
আসন চেনেহেৰে সঁপি দিলে তাৰ বাবে মই আপোনালোকলৈ চিৰ
কৃতজ্ঞতাৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি আগবঢ়ালোঁ। এই দায়িত্ব পালনৰ বাবে মই
যে মুঠেই যোগ্যজন নহওঁ জানিও আপোনালোকৰ আদেশ শিৰোধাৰ্য
কৰি এই দায়িত্বৰ গুৰুভাৰ বহন কৰিবলৈ আগবাঢ়িছোঁ। তাত ভালে-
খিনি বঢ়া-টুটা নিশ্চয় হ'ব আৰু তাৰ বাবে মই আগতীয়াকৈয়ে আপোনা-
লোকৰ ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ।

তিনিচুকীয়া চহৰ যদিও দ্বিতীয় মহাসমৰৰ পৰাহে বিস্তৃত হৈছে
আৰু বৰ্ত্তমানে অসমৰ দ্বিতীয় বৃহত মহানগৰ তথাপি ইয়াৰ ঐতিহ্য
বহুদিনীয়া। অতীতৰ বুৰঞ্জীৰ পাতত এই অঞ্চল বেংমৰা নামে খ্যাত
আছিল আৰু এয়ে আছিল মটক-মৰাণ ৰাজ্যৰ ৰাজধানী। সেই কীৰ্ত্তি-
চিন হিচাপে বেংমৰা পুখুৰী, তিনিকোনীয়া পুখুৰী আৰু নানান ধ্বংসা-
বশেষ চউপাশে সিঁচৰতি হৈ আছে। অতীতৰ নানা উত্থান-পতনৰ পিচত
আৰু দ্বিতীয় মহাসমৰৰ গতিবেগৰ অনুপ্ৰেৰণা আৰু অভিজ্ঞতা লাভ কৰি
যুদ্ধোত্তৰ কালৰ তিনিচুকীয়া হৈ পৰিল এক দুৰ্বাৰ গতিশীল ব্যস্ত
উদ্যোগনগৰী। এই পৰিবৰ্ত্তন ইমান কম সময়ৰ ভিতৰত সমাধা হ'ল যে
তাক নিজে নেদেখিলে বিশ্বাস কৰিবলৈ টান হয়। উদাহৰণ স্বৰূপ এযাৰ
কথা কলেই হ'ব। ১৯৩৯-৪২ চনত মই তিনিচুকীয়াৰ চেনাইৰাম
হাইস্কুলত পঢ়া কালত যিবোৰ এবুকুৰা দ-পথাৰুৰা মাটিত মহ চৰিছিল
তাতে কেবছৰ মান পিচতে অগনন বিৰাট কাৰখানাই গঢ় ললে। এয়া

সকলো এই অঞ্চলৰ অধিবাসী সকলৰ জনা কথা মই মাত্ৰ উল্লেখ কৰিলোঁ
অসমৰ আন আন ঠাইৰ পৰা অহা প্ৰতিনিধি সকলৰ জ্ঞাতাৰ্থে।

কবি সন্মিলনীৰ সভাপতিৰ ভাষণৰ এটা পৰম্পৰাগত দিশ মই
এবাই যাব খুজিছোঁ। সেইটো হ'ল অসমীয়া কবিতাৰ ঐতিহ্য আৰু
তাৰ ক্ৰমবিকাশৰ বৰ্ণনা। তাৰ ঘাই কাৰণ হ'ল আজিৰ সভাত
যোগদান কৰা কবি, সাহিত্যিক আৰু প্ৰতিনিধি সকলোৱে এই বিষয়টোৰ
এই দিশ সম্পৰ্কে সম্পূৰ্ণৰূপে অবগত। গতিকে তাক দোহাৰি মই
আপোনালোকৰ বহুমূলীয়া সময় অপব্যয় কৰিব নোখোজেঁ। আন
এটা কাৰণ হ'ল যে মই পঢ়াশলীয়া দিনৰ পৰাই কবিতা লিখি আহিছোঁ
যদিও এই বিষয়ে সমালোচনা বা তুলনামূলক আলোচনাৰ চেষ্টা মই
কেতিয়াও হাতত লোৱা নাই। সেইবাবে অসমীয়া কবিতাৰ আধুনিক
যুগৰ বিকাশ আৰু তাৰ পিছৰ কালছোৱাতে মই মোৰ বক্তব্য সীমাবদ্ধ
ৰাখিব খুজিছোঁ।

জোনাকী যুগৰ পৰাই অসমীয়া কবিতাই আধুনিক ৰূপ গ্ৰহণ
কৰিলে বুলি কলে বোধহয় অত্যাুক্তি কৰা নহ'ব। অৱশ্যে জোনাকী,
বাঁহী, চেতনা আৰু আৱাহন যুগত ঘাইকৈ ৰোমান্তিকভাবধাৰাৰে
প্ৰতিফলন দেখা যায়। সেই কালছোৱাৰ স্বনামধন্য কবি সকল
যেনে চন্দ্ৰকুমাৰ আগবৰালা, আনন্দ চন্দ্ৰ আগবৰালা, বঙ্ককান্ত বৰকাকতি,
লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা, জ্যোতিপ্ৰসাদ আগবৰালা প্ৰমুখ্যে কবি সকলৰ
ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাতেই, অসমীয়া কবিতাই দৃঢ় খোপনি পুতিছে। এই
কালছোৱাত সমসাময়িক ইউৰোপীয় কবিসকলৰ ভাবধাৰাৰ প্ৰভাৱে
ঘাইকৈ আমাৰ কবিসকলক অনুপ্ৰাণিত কৰিছিল। জয়ন্তী যুগৰ পৰাই
অসমীয়া কবিতাত আধুনিকতাৰ ছা পৰা আমি দেখিবলৈ পাওঁ।
এই কালছোৱাত আৰু ঘাইকৈ দ্বিতীয় মহাযুদ্ধৰ সময়ছোৱাতেই
অসমীয়া কবিতাই ৰোমান্তিক ভাবধাৰাৰ সাজপাৰ সলাই আধুনিক সাজ
পিন্ধিলে বুলি আমি ডাঠি কব পাৰোঁ। এই সলনিৰ গুৰি ধৰোতা
কবিসকল ঘাইকৈ চক্ৰেশ্বৰ ভট্টাচাৰ্য্য, অমূল্য বৰুৱা, ভবানন্দ দত্ত, হেম

বৰুৱা আৰু অজিত বৰুৱাৰ নাম আমি স্মৰিব লাগিব। তেখেত সকলেই
অসমীয়া কবিতালৈ আধুনিকতাৰ দুৱাৰ মুকলি কৰিলে। এই মুকলি
দুৱাৰেদি অবাধ গতিত চলি অহা অসমীয়া আধুনিক কবিতা ইয়াৰ পিচৰ
পছোৱা, বামধেনু, মনিদীপ, নবযুগ ইত্যাদি বলিষ্ঠ আলোচনী সমূহৰ গাত
ভেজা দি নানান পৰীক্ষা নিৰীক্ষাৰ মাজেদি ক্ৰমবৰ্দ্ধমান গতিত আগবাঢ়ি
আহি যাঠি আৰু সত্তৰ দশকত নিজকে পূৰ্ণভাবে আত্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে।
এই পৰীক্ষা নিৰীক্ষা আৰু তাৰ স্পষ্ট সফল লাভৰ বাবে যি সকল কবিয়ে
অৰিহনা যোগাইছিল তেখেতসকল আপোনালোক সকলোৰে সু-পৰিচিত
আৰু সেই বাবে তেখেতসকলৰ নাম দোহাৰিবৰ মই আৱশ্যকতা অনুভৱ
কৰা নাই। সত্তৰ দশকৰ পৰা ভালেকেইজন উদীয়মান নতুন কবিৰ
কবিতাইও অসমৰ আধুনিক কবিতাৰ বোৱতী স্তুতিলৈ উল্লেখযোগ্য ভাবে
বৰঙণী আগবঢ়াইছে। ঘাইকৈ সেই সকলৰেই নাম ইয়াত লব খুজিছোঁ
কিয়নো তেখেত সকলেই প্ৰগতিৰ বাহক আৰু অসমীয়া আধুনিক
কবিতাৰ উত্তৰ কালৰ উন্নতি সাধক। তেখেতসকল হ'ল-মিকু সিং ৰাজপুত
আনিচুজ জামান, কৰবী হাজৰীকা, সমীৰ তাঁতী, জ্ঞান পূজাৰী, দীপালিমা
বৰুৱা ইত্যাদি ভালে কেইজন মান প্ৰচুৰ সন্তানৰ সন্মান কৰি। মই
আশা কৰিছোঁ আৰু বিশ্বাস ৰাখিছোঁ এখেত সকল আৰু এখেতসকলৰ
সমসাময়িক আৰু অনুজ কবিচামৰ হাতত আধুনিক কবিতাই উত্তৰোত্তৰ
উন্নতিৰ জখলাত দোপত দোপে উঠি যাব, বহুতো ওপৰলৈ।

আধুনিক অসমীয়া সাহিত্যই আৰু ঘাইকৈ আধুনিক অসমীয়া
কবিতাই গঢ়লৈ উঠিছে ওপৰত উল্লিখিত সমসাময়িক আলোচনী কেই-
খনৰ যোগেদি। অৱশ্যে অপ্ৰিয় হলেও দুখেৰে সৈতে স্বীকাৰ কৰিবই
লাগিব যে অসমত অসমীয়া আলোচনীৰ জীৱনকাল এতিয়াও বৰ চমুঃ
অসমত আলোচনীৰ স্থায়ীত্ব প্ৰায় নাই বুলিয়ে কব পাৰি। ওপৰত
আলোচনী কেইখন বিচাৰিব জানিলে কোনো কোনো সাহিত্য প্ৰেমীৰ
নিজস্ব লাইব্ৰেৰী বা ছুই এক পুথি ভঁৰালৰ অব্যবহিত, চুকে কোনেহে
বিচাৰি পোৱা যায় তাকো অনাদৃত আৰু অবহেলিত অৱস্থাত।

বহুদিন বিবতিৰ পিচত “বামধেনুৱে” পুনৰ দেখা দি আকউ নিমিষতে মাৰ গল। কেৱল প্ৰকাশন পৰিষদৰ “প্ৰকাশ” আৰু তেজপুৰৰ “প্ৰাসঙ্গিক” এই দুখন আলোচনীহে বৰ্তমান নিয়মীয়াকৈ ওলাই আছে। ইয়াৰ ভিতৰত এটা সুখৰ কথা হৈছে যে অসমত বৰ্তমানে এখন একমাত্ৰ কবিতাৰ পষেকীয়া আলোচনী যোৱা ছবছৰ কালৰ পৰা ওলাই আছে নিয়মিত ভাবে। এই আলোচনীখন হল “পান্থপাদপ” আৰু এইখন গুৱাহাটীৰ এজন কবিতা প্ৰেমীৰ ঐকিক প্ৰচেষ্টাতে প্ৰকাশ পাই আছে আৰু এই আলোচনীখনে ঘাইকৈ নতুন চাম আৰু উঠি অহা কবিসকলক উদগনি দিয়াত মনোনিবেশ কৰা দেখা গৈছে। মই আশা কৰিছোঁ যেন এই আলোচনীখন দীৰ্ঘজীৱী হয় আৰু সাম্প্ৰতিক অসমীয়া কবিসকলৰ চাহিদা পূৰণ কৰিব পাৰে।

এই খিনিতে ইতিমধ্যে বহু আলোচিত আধুনিক কবিতাৰ দুৰ্বোধ্যতাৰ বিষয়ে এবাৰ কথা উল্লুখিয়াই নথকাকৈ থাকিব নোৱাৰিলোঁ। এই বিষয়ে নানা প্ৰৱন্ধ পাতি লিখা আৰু আলোচনা বিলোচনা ইত্যাদি পঞ্চাশ দশকৰ পৰাই কৰি অহা গৈছে। দুৰ্বোধ্যতা দোষ কেৱল আধুনিক অসমীয়া কবিতাবে বৈশিষ্ট্য নহয়—ইয়াক অন্যান্য ক্ষেত্ৰতো যেনে নাটক, গল্প, ছবি ইত্যাদিতো বহুত সময়তে দেখা যায়। নতুন বস্তুক সকলোৱে কিছু সন্দেহৰ চকুৰে চায় আৰু চোৱাটো স্বাভাৱিক। তত্পৰি বেলেগে বেলেগে দৃষ্টিভঙ্গীৰ পৰা চালে একেটা সত্তাবে নানান প্ৰতিফলন ঘটে বা বেলেগ বেলেগ অৰ্থও আৱিষ্কাৰ হয়। কলেজত পঢ়া কালত শ্বেলী, কীটছ, ব্ৰাউনিং আদি কবি সকলৰ কবিতাও আমাৰ সহজবোধ্য নাছিল আৰু তাৰ বাবে নানান সাহায্য পুথি বা নোটছ পঢ়িব লগীয়া হৈছিল। টি-এছ-ইলিয়ট, এজবা পাউণ্ড, ডাইলান থমাছ আদিৰ দৰে বিদেশী আধুনিক কবিতাৰ কৰ্ণধাৰ সকলৰ কবিতাবাজিও প্ৰথম প্ৰচেষ্টাত বুজি উঠিবৰ বাবে যথেষ্ট বৌদ্ধিক কুচকাৱাজ কৰিব লগা হয়—পিচে সেই বুলি এওঁলোকৰ দৰে বিশ্ববিখ্যাত কবি সকলৰ কবিতা সমূহ দুৰ্বোধ্য বুলি আমি জানো আখ্যা দিব পাৰোঁ? পিকাছো, ছালভাডোৰ দালিৰ

দৰে আধুনিক চিত্ৰকৰ সকলৰ ছবিবোৰ প্ৰথম দৃষ্টিত থিক এনেই ধৰণেই বুজিব নোৱাৰা আঁক-বাঁক যেন লাগে। কিন্তু সকলোবোৰ সহজবোধ্য হয় যদি সাহিত্যিক, কবি বা চিত্ৰকৰ সকলৰ দৃষ্টিভঙ্গীৰ পৰা এই বিষয়বস্তু বিলাক চাবলৈ অৰ্হতা আৰ্জিব পাৰোঁ। এইটো অৱশ্যে স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে যোৱা পঞ্চাশ দশকত অসমীয়া আধুনিক কবিতাত কিছু পৰিমাণে দুৰ্বোধ্যতা আছিল। ইয়াৰ কাৰণ হয়তো ঘাইকৈ দুটা। প্ৰথমতে নানান লিখকে পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ যোগেদি বিদেশী সংজ্ঞা বা আঙ্গিকৰ মাধ্যমেৰে তেওঁলোকৰ বক্তব্য ফুটাই তুলিবলৈ চেষ্টা কৰোঁতে কবিতাই সাধাৰণ পাঠকৰ বাবে সহজবোধ্য হব পৰা নাছিল। দ্বিতীয়তে এই দুৰ্বোধ্যতা কিছু পৰিমাণে আহিছিল কবিৰ সামগ্ৰিক চিন্তাধাৰাক কবিতাৰ স্বল্প পৰিসৰৰ মাজত ফুটাই তুলিবলৈ কৰা চেষ্টাৰ ফল স্বৰূপে। ব্যৱহাৰত শিলো ক্ষয় যায়। সেই পৰীক্ষাৰ যুগো এতিয়া পিচত থাকি আহিল। অসমীয়া আধুনিক কবিতাৰ সেই প্ৰাথমিক দুৰ্বোধ্যতাৰ দোষ বৰ্তমানে নাই বুলিয়ে কব লাগিব আৰু মোৰ বিশ্বাস সাম্প্ৰতিক লিখকচাম আৰু পাঠক সমাজৰ মাজত যোগ সূত্ৰতাৰ সম্পৰ্ক ওচৰ চাপি অহাৰ লগে লগে সমসাময়িক আধুনিক অসমীয়া কবিতা তাহানিৰ ৰোমান্টিক অসমীয়া কবিতাৰ দৰেই সহজবোধ্য আৰু জনপ্ৰিয় হৈ উঠি সমাজৰ সমাদৰ লাভ কৰিছে।

আধুনিক অসমীয়া কবিতা সম্পৰ্কে এই খিনিতে আৰু এটা কথা উল্লুখিয়াব খুজিছোঁ। বহু সাম্প্ৰতিক লিখকৰ ধাৰণা যে আধুনিক কবিতা গঢ়গন্ধী হবই লাগে আৰু ইয়াত তাল, মান, লয় একো থাকিব নালাগিব। এই ধাৰণা বোধহয় ৰোমান্টিক কবিতাৰ বিৰুদ্ধে বিদ্ৰোহ মাত্ৰ যাক ইংৰাজীত কব পাৰি a confrontation with the establishment.

ওপৰোক্ত ধাৰণা ভুল বিশ্বাসৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি উপজিছে। বসন্তক বাক্যই কাব্য, এই বিশ্ববিশ্ৰুত মহাসত্যৰ কোনো বাতিক্ৰম হব নোৱাৰে। কবিতা হবলৈ হলে পাঠকৰ মনোগ্ৰাহী হবই লাগিব। ইয়াৰ এক নিজস্ব

ধ্বনি থাকিব লাগিব যি ধ্বনি কবিতাৰ অন্তৰ্নিহিত সুকীয়া বৈশিষ্ট্য। পুৰণি কবিতাৰ বিভিন্ন ছন্দ আৰু আঙ্গিক তত্পৰি প্ৰতিটো শাৰিৰে ধ্বনি আৰু ছন্দ মিলাই ছবি, ছলভী, লেচাৰী আদি পদত বচনা নকৰিলেও, সাৰ্থক কবিতাত অন্তৰ্নিহিত লয় থাকিবই লাগিব। নহলে কবিতা আৰু গছৰ মাজত পাৰ্থক্য একো নাথাকিব। ধ্বা বন্ধা ছন্দ বা পয়াবৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকাশিত নহলেও ই পাঠকৰ মনত সুৰৰ মূৰ্চনা তুলিবলৈ সক্ষম হ'ব পাৰিব লাগিব। গছ যদি উপকূল হয় তেন্তে কবিতা হ'ব লাগিব তৰঙ্গায়িত সাগৰ, যাৰ হিল্লোল উপকূলত বিচাৰি পোৱা নাযায়। গছ আৰু কবিতাৰ পাৰ্থক্য সেয়ে বুলি মই ভাবোঁ।

সাহিত্যৰ মূল্যায়ন হয় তাত প্ৰতিফলিত হোৱা মানবীয়তাবোধৰ দ্বাৰা। যি ক্ষণভঙ্গুৰ সি স্থায়ী সাহিত্য হ'ব নোৱাৰে। আন কথাৰে কবলৈ গলে প্লোগান-ধৰ্মী সাহিত্য যথার্থ সাহিত্য নহয়। এনেবিধ সাহিত্যই কোনো বিশেষ স্থান, কাল বা পাত্ৰৰ ক্ষেত্ৰত আদৰ পাব পাৰে। পিচে এই আদৰ পছম পাতৰ পানীৰ দৰে ক্ষণস্থায়ী। এনে উদ্দেশ্যধৰ্মী সাহিত্য সুন্দৰ হ'ব নোৱাৰে, যি স্বাস্থ্যত সিহে সুন্দৰ। কবিতাৰ ক্ষেত্ৰত ই বিশেষভাৱে প্ৰযোজ্য। কবিতাই নিজস্ব প্ৰকাশ মাধ্যমেৰে জনগণৰ আবেগ অনুভূতিৰ পূৰ্ণ প্ৰতিফলন কৰিব লাগিব। তেতিয়াহে কবিতাই জনগণৰ মন জয় কৰিব পাৰিব আৰু কবিতা সৃষ্টিৰ মহান উদ্দেশ্যৰ সাৰ্থকতা প্ৰতিপন্ন কৰিব পাৰিব। সামাজিক জীৱনধাৰাৰ ঘাত-প্ৰতিঘাত, বঞ্চনা, দুৰ্নীতি, জনসাধাৰণৰ আবেগ-অনুভূতি আৰু পীড়িত মানৱ মনৰ দুখ-বেদনাৰ বাণীবদ্ধ ৰূপ সফলতাৰে দান কৰিব পাৰিলেহে কবিতা সাৰ্থক কবিতা হ'ব আৰু ই কালজয়ী সাহিত্যৰূপে পৰিগণিত হ'ব। ইয়াকে নহলে, কবিতা মাথোন বক্তৃতাৰ ক্ষণজন্মা ফুলজাৰী হৈ পৰিব আৰু পপীয়া তৰাৰ দৰে খহি পৰি নিমিষতে নোহোৱা হৈ যাব। বহুতৰে এনে এটা ধাৰণা আছে যে কবিতা কেৱল কল্পনা বিলাসৰ মূৰ্তৰূপ আৰু অবসৰ বিনোদনৰ আহিলা মাথোন। এয়া ভুল ভিত্তিৰ

ধাৰণা। গছ সাহিত্যৰ দৰেই জন-জীৱনৰ পথ নিৰ্দেশনাৰ ক্ষেত্ৰত কবিতাৰো সমানেই দান আছে। বাস্তৱতে জনসাধাৰণৰ জীৱন পথৰ পথ নিৰ্দেশনা, নীতি-নিয়ম ইত্যাদিৰ বাণীবদ্ধ ৰূপ কবিতাৰ ছন্দিত আকাৰেৰে হে সুদূৰ অতীতৰ ভাৰতবৰ্ষ আৰু গ্ৰীচ, ৰোমকে আদি কৰি দেশে বিদেশে প্ৰচাৰিত হৈছিল। গীতাৰ দৰে মহান নীতি-শাস্ত্ৰও কবিতাৰ ছন্দেৰেহে ছন্দিত। এয়ে প্ৰমাণ কৰে যে কবিতাই জন-জীৱনৰ পথ প্ৰদৰ্শনৰ কামো গছতকৈ হেলাৰঙে কৰিব পাৰে। কবিতাৰ মূল্য আৰু ইয়াৰ স্থান গছতকৈ এথাপো তলত নহয়, বৰং সহজ বোধ কবিতাইহে জনগণৰ মনত সহজে সাঁচ পেলাব পাৰে আৰু স্থায়ী আসন লভিব পাৰে।

নতুন যুগৰ নতুন কবিসকলে ওলগ আৰু আহ্বান জনাই মই মোৰ বক্তব্য সামৰিব খুজিছোঁ। তেওঁলোক সমাগত দিনবোৰৰ জাগ্ৰত প্ৰহৰী হওক। তেওঁলোকৰ বলিষ্ঠ লেখনীয়ে জন-জীৱনৰ আশা আকাংখ্যা, ঘাত-প্ৰতিঘাত আৰু হাঁহি-কান্দোনৰ ছবি ফুটাই তুলি সৃষ্টিৰ এক যুগমীয়া সৌধ বচনা কৰক আৰু এই সৌধ হওক অনাগত জনগণৰ নতুন পথৰ বাট পোহৰোৱা বন্তিঘৰ। ইয়াকে কৰিবলৈ যাওঁতে তেওঁলোকে পাহৰি যাব নালাগিব যে তেওঁলোকৰ বচনা কেৱল এক মুষ্টিমেয় পাঠক সমাজৰ বাবেই লিখা হোৱা নাই, লিখা হৈছে সৰ্বসাধাৰণৰ বাবে। তেওঁলোকৰ লিখনী কেৱল বুদ্ধিজীবীসকলৰ মনোৰঞ্জনৰ বাবে কৰা বৌদ্ধিক কুচকাৱাজ নহয়। ইয়াত থাকিব লাগিব জনসাধাৰণৰ বাবে মানসিক খোৰাক। এই যুগ জনতাৰ যুগ। নতুন দিনৰ কবিসকল জনতাৰ প্ৰতিনিধি। তেওঁলোকে জনতাৰ আৰু ভিতৰলৈ সোমাই যাব লাগিব, জনতাৰ দুখ বুজিব লাগিব। পুৰণি বস্তু মানেই পেলনীয়া নহয়—ফটা কথাতো সোণ থাকে। মোমাখিয়ে যেনেকৈ বনৰীয়া, ঘৰচীয়া সকলো ফুলৰ মৌ গোটাই মোচাক সাজে, থিক তেনেকৈয়ে ন-পুৰণি সকলো সমলৰ ভালখিনি আহৰণ কৰি নতুন কবিসকলে গঢ়িব

লাগিব যুগজয়ী, কালজয়ী কবিতা। তাত বহন বোলাব লাগিব
নতুন আবেগ অনুভূতিৰ ভাবধাৰাৰে। ইয়াকে কৰিবলৈ যাওতে
কবিসকল হয়তো নানান বাধা-বিঘিনিৰ সন্মুখীন হব লাগিব।
সংৰক্ষণবাদীসকলে হয়তো কব যে আধুনিকতাৰ নামত কাব্যত চৰম
অবাজকতা চলিছে আৰু ইয়াক চলি থাকিবলৈ দিব নোৱাৰি।
তেওঁলোকৰ এই দৃষ্টিভঙ্গীৰ মূল উৎস আগতে কোৱাৰ দৰে নতুনৰ
প্ৰতি থকা সন্দেহ আৰু সংকীৰ্ণ মনোভাব। হে নতুন যুগৰ কবি
সকল, এই কেনিউট সদৃশ লোকসকলক কব লাগিব, দেখুৱাই দিব
লাগিব যে নতুন যুগৰ জোৱাৰে তোমালোকৰ অনৰ্থক সাবধান
বাৰ্ণালৈ আক্ৰমণ নকৰে। কব লাগিব আমি নতুন যুগৰ পূজাৰী,
আমাৰ জল্পনা-কল্পনা তোমালোকৰ দৰে ফুলৰ চুপহি আৰু পখিলাৰ
পাখিত সীমাবদ্ধ নহয়। আমাৰ কবিতাৰ ভেটি জনগণৰ নিবিড়তম ভাব
অনুভূতিৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত। আমাৰ কবিতাৰ সেয়ে পৰিধি নাই,
অসীম অনন্ত এই যাত্ৰা। চিৰপ্ৰবাহমান জন-জীৱনৰ সতে, ই উজাই
গৈ থাকিব আগলৈ আৰু আগলৈ। ইয়াৰ কাৰণে লাগিব অনন্ত সাহস
আৰু অক্লান্ত প্ৰচেষ্টা। পূৰ্বকালৰ কবিসকলে যদি কিবা ভুল ভ্ৰান্তি কৰি
গৈছিল তাক ধুই পখালি নিকা কৰি অনাগত দিনৰ, নতুন যুগৰ লগত
থাপ খুৱাই ৰাখি যাব লাগিব কালজয়ী কবিতা। তাত থাকিব অনাগত,
সমাগত দিনৰ প্ৰতীক্ষা আৰু প্ৰতিজ্ঞা। তাত দীনতা আৰু হীনতাৰ
সংকীৰ্ণতা থাকিব নোৱাৰে; তাত থাকিব লাগিব প্ৰভাতী সূৰ্য্যৰ সাত
বৰণীয়া বঙৰ মেলা, যি পোহৰে বাট দেখুৱাই নিব ভবিষ্যতৰ সাধনাত
ব্ৰতী সকলো কৰিক। তেওঁলোকৰ এই সুন্দৰ সাধনা সফল হওক,
তেওঁলোক হৈ বওক আধুনিক অসমীয়া কবিতাত একো একোটা
অবিনশ্বৰ স্তম্ভ। এই আশাৰ ভাবনাৰে মোৰ বক্তব্যৰ মই
সামৰণি মাৰিছোঁ।

হৰি বৰকাকতি